

LIBRIS

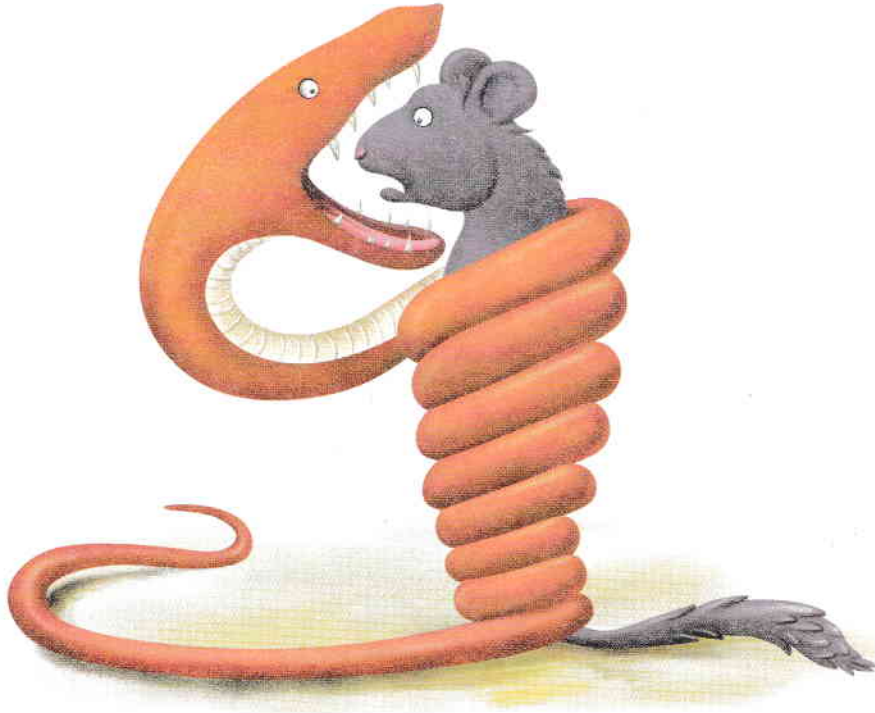
We know
books

Antoine de Saint-Exupéry

Micul Print

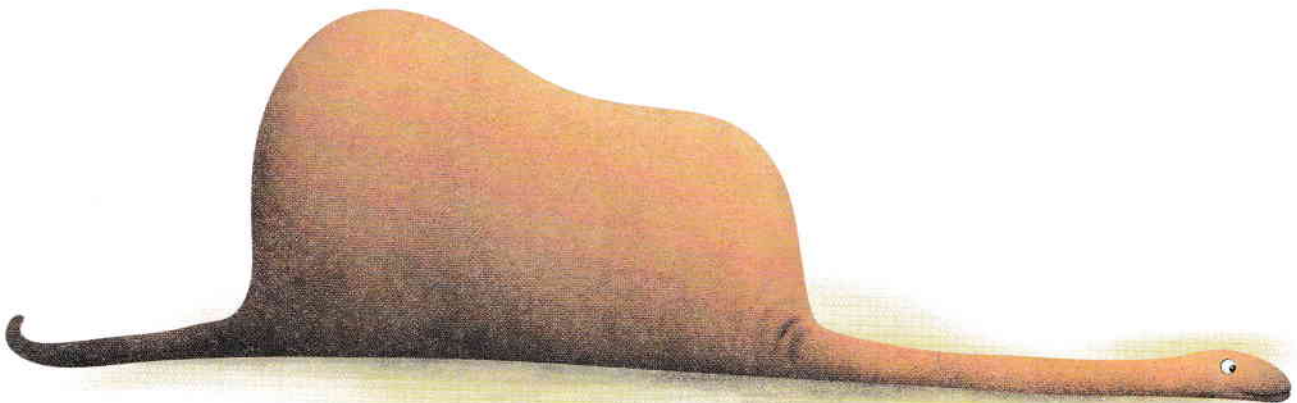
Capitolul 1

Pe când aveam șase ani, am văzut odată o ilustrație nemaipomenită, într-o carte despre pădurile virgine, numită „Întâmplări trăite“. Ilustrația reprezenta un șarpe boa care înghițea o fiară. Iată copia acelui desen:

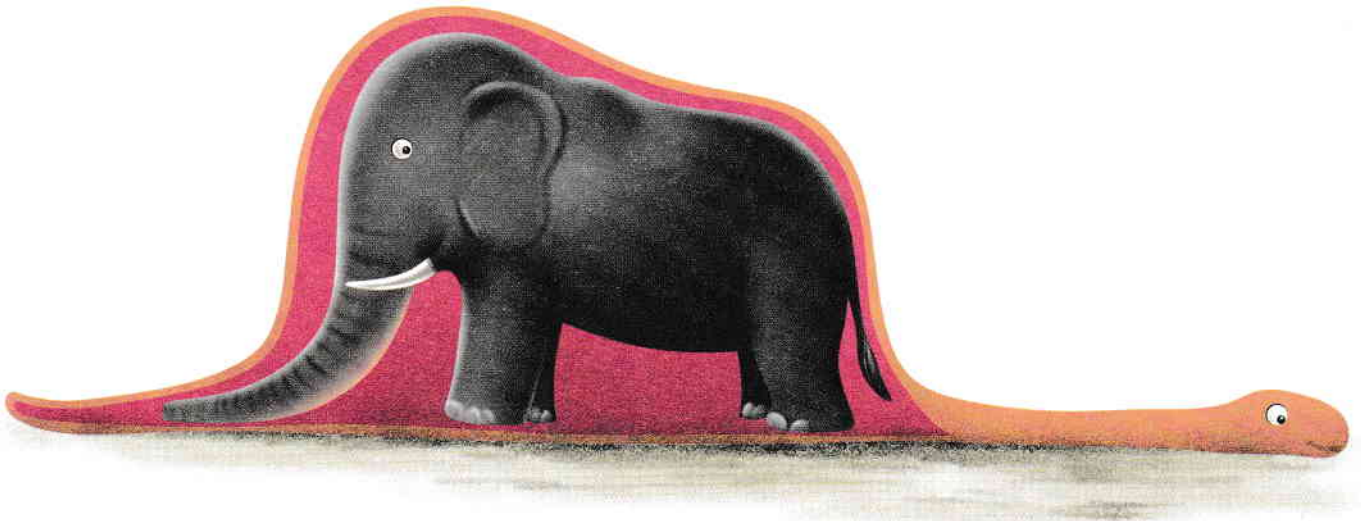
În cartea aceea se spunea: „Șerpii boa își înghit prada întreagă, fără să o mestece. Apoi nu mai pot să se miște și dorm șase luni, cât durează digestia.”

Am reflectat mult atunci asupra aventurilor din junglă și, la rândul meu, am izbutit să desenez, cu un creion colorat, primul meu desen. Desenul meu numărul 1 arăta astfel:

Le-am prezentat oamenilor mari desenul meu, întrebându-i dacă li se pare înfricoșător. Răspunsul lor a fost: „De ce ne-am speria de o pălărie?“ Însă ceea ce desenasem eu nu era deloc o pălărie, ci un șarpe boa care înghițea un elefant.

Am desenat atunci interiorul șarpelui boa, ca oamenii mari să poată înțelege. Ei au nevoie de lămuriri. Desenul meu numărul 2 arăta astfel:

Oamenii mari m-au sfătuit să las deoparte desenele cu șerpi boa întregi sau despicați și să mă preocup mai degrabă de geografie, gramatică, istorie și aritmetică.

Așa se face că, la vârsta de șase ani, am renunțat la o fulminantă carieră de pictor. Fusesem descurajat de eșecul desenele mele. Oamenii mari nu înțeleg niciodată nimic singuri, iar pentru copii e obositor să le explice mereu și mereu.

Am fost astfel nevoit să aleg altă meserie și am învățat să pilotez avioane. Am zburat mai peste tot prin lume și geografia, recunosc, mi-a fost de mare folos. Puteam deosebi dintr-o privire China de Arizona. Acest lucru este foarte folositor când te rătăcești noaptea.

Am avut de-a face, de-a lungul vieții, cu o mulțime de oameni serioși. Am trăit mult printre adulți. I-am cunoscut de aproape. Și părerea mea despre ei nu s-a schimbat prea mult.

Ori de câte ori întâlneam pe cineva care-mi părea mai perspicace, îl puneam la încercare cu ajutorul desenului meu numărul 1, pe care-l păstrasem. Voiam să știu dacă avea o minte, într-adevăr, pătrunzătoare.

Dar de fiecare dată mi se răspundea: „E o pălărie.”

Atunci nu mai vorbeam nici de șerpi boa, nici de păduri virgine, nici de stele. Mă coboram la nivelul lui. Îi vorbeam despre bridge, golf, politică și modă. Iar omul mare se bucura să cunoască un om atât de rezonabil.

Capitolul 2

Am dus o viață solitară, fără să pot avea cu adevărat o conversație sinceră cu cineva, până într-o zi, acum șase ani, când am rămas blocat în deșertul Sahara.

Ceva se stricase la motorul avionului meu. Și, neavând cu mine mecanic, mă pregăteam să încerc singur o reparație dificilă. Situația era critică, era vorba, literalmente, de supraviețuire: mai aveam apă potabilă doar pentru vreo săptămână. În prima seară, am adormit pe nisip, la mii de kilometri depărtare de orice ținut locuit. Eram mai izolat decât un naufragiat pe o plută în mijlocul oceanului. Vă puteți imagina uimirea mea când, la revărsatul zorilor, m-a trezit un glas ciudat. Spunea:

- Te rog... desenează-mi o oaie!

- Ce?!

- Desenează-mi o oaie...

Am sărit în picioare ca lovit de fulger. Mi-am frecat bine ochii. M-am uitat cu atenție și am văzut un băiețel cu totul neobișnuit, care mă privea serios.

Iată cel mai bun portret pe care, mai târziu, am reușit să i-l fac. Firește, desenul e departe de a fi la înălțimea originalului. Nu e vina mea. Fusesem descurajat de oamenii mari la vârsta de șase ani, și n-am învățat niciodată să desenez altceva decât șerpi boa.

Priveam așadar această apariție cu ochii mari de uimire.

Nu uitați că mă aflam la mii de kilometri depărtare de orice așezare omenească. Totuși, băiețelul nu părea rătăcit, nici istovit, nici mort de foame, de sete ori de frică. Nu arăta deloc ca un copil pierdut în mijlocul deșertului.

Când, în sfârșit, am reușit să vorbesc, i-am spus:

- Bine, dar... ce cauți tu aici?

Atunci, din nou, el spuse cu o voce domoală, ca și cum mi-ar fi cerut ceva cu totul prețios:

- Te rog... fă-mi un desen cu o oaie!

În fața unei cereri atât de misterioase, nu mai îndrăznești să spui nu, chiar dacă părea o absurditate, am scos din buzunar stiloul și o foaie de hârtie. Mi-am amintit atunci că învățasem să desenez numai șerpi boa pe dinafară și pe dinăuntru.

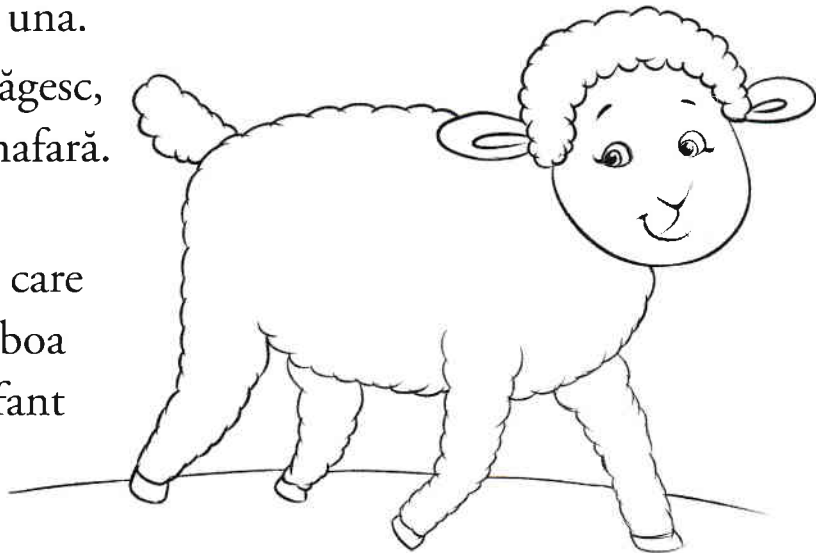
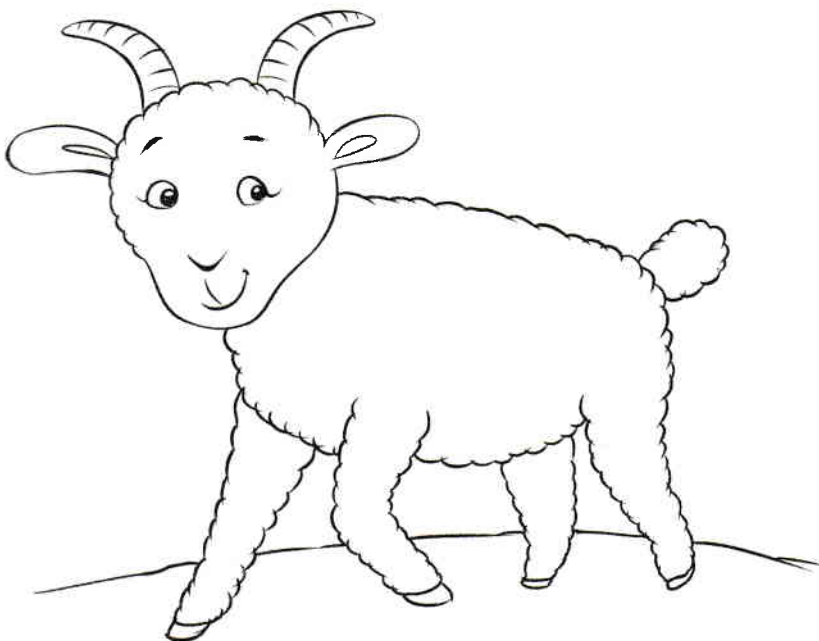
Așa că i-am spus micului meu prieten, cu părere de rău:

- Nu știu să desenez o oaie.

- Nu contează, desenează-mi una.

Fiindcă nu voiam să-l dezamăgesc, am desenat un șarpe boa pe dinafară. Și el mi-a răspuns:

- Nu! Nu vreau un șarpe boa care a înghițit un elefant. Un șarpe boa este foarte periculos, iar un elefant ocupă prea mult loc. Casa mea este foarte mică.

Am nevoie de o oaie.

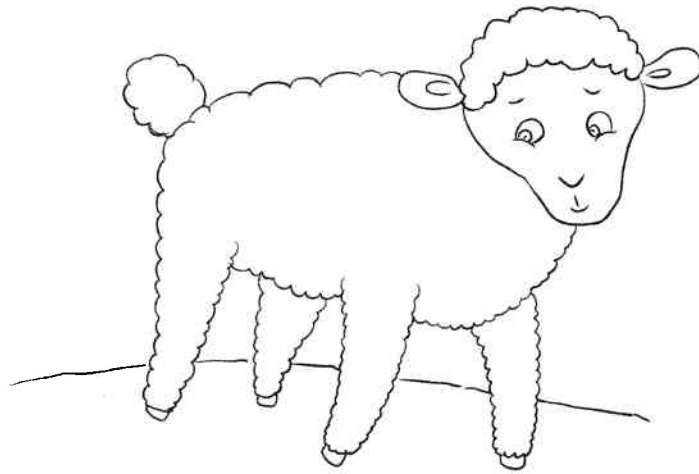
Desenează-mi o oaie.

Am desenat. A privit cu atenție și a spus:

- Nu... asta e deja bolnavă. Desenează alta!

Am desenat alta.

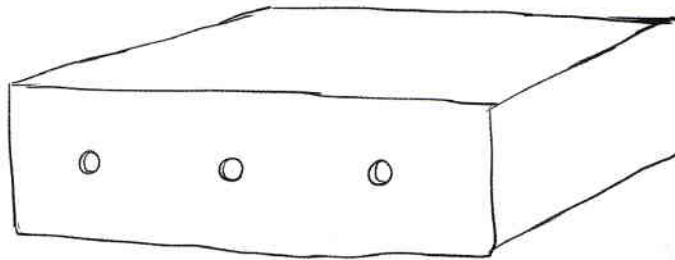
- Nici asta nu e bună. E o oaie bătrână. Eu vreau una care să trăiască mult!

Atunci, cum eram grăbit să-mi demontez motorul, am desenat asta:

Și i-am spus, într-o doară:

- Asta e o cutie. Oaia ta e înăuntru.

Am fost foarte uimit să văd cum i se luminează chipul:

- Exact așa mi-o doream! Spui că oaia asta are nevoie de multă iarbă?

- De ce vrei să știi?

- Pentru că, la mine, locul e foarte mic...

- Cu siguranță îi va fi de ajuns. Este o oaie micuță.

Se aplecă spre desen și spuse cu seriozitate:

- Nu pare chiar atât de mică... Privește! Doarme deja...

Așa a fost prima mea întâlnire cu micul prinț.